

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2018 • DRUGO TROMESEČJE • SEVERNOAMERIČKA DIVIZIJA

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Naslovna strana: Ajda Elizabet Dejvis pokušala je da ode sa sastanka koji je bio financiran darovima 13. Subote, međutim, jedan vernik crkve ju je zaustavio. Pročitajte njenu priču na stranici 22.

MARŠALSKA OSTRVA

- 4 Molitva za nemirnog dečaka | 7. april
- 6 Sala za igranke postaje škola | 14. april
- 8 Moć revnog srednjoškolca | 21. april
- 10 Meksikanka se odriče svega | 28. april

ALBERTA, KANADA

- 12 Privučen Njemu | 5. maj
- 14 Uspostavljanje veze | 12. maj
- 16 Razgovor sa mrtvima | 19. maj

ZAPADNA VIRĐINIJA, SAD

- 18 Susret na benzinskoj pumpi | 26. maj

20 Zanimljiva brošura | 2. jun

i 22 Izašla sam | 9. jun

24 Pismo iz raja | 16. jun

i ARIZONA, SAD

26 Demoni pričaju sa mnom | 23. jun **i**

IZVORI

28 Program 13. Subote | 30. jun

30 Budući projekti 13. Subote

31 Izvor informacija za čitaoce

32 Mape

i = priče koje posebno mogu da interesuju tinejdžere

Vaša darovanja na delu

Pre tri godine, deo darova 13. Subote bio je upotrebljen za financiranje 35 evanđeoskih serija širom Zapadne Virđinije. Ovaj broj misionog časopisa sadrži priče o četvoro ljudi koji su kršteni posle tih serija, uključujući i Huanitu Setlif, čiji se život u potpunosti promenio, kada je dobila brošuru. Pročitajte njeno iskustvo na stranici 20.

© 2018 General Conference of Seventh-day Adventists • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

Dragi vođo subotne škole, Endrju Mekčizni, urednik

Ovog tromesečja predstavimo vam Severnoameričku diviziju (SAD) koja se prostire preko teritorije SAD-a, kao i njenih ostrvskih teritorija Guama, ostrva Vejk i Severno Marijanskih ostrva u pacifičkom okeanu, zatim, Palaue, Maršalskih ostrva i federalnih država Mikronezije, Kanade, francuskih ostrva Svetog Petra i Mikelona, kao i britanske teritorije, ostrva Bermuda. U ovoj oblasti živi 360 miliona ljudi, među kojima je 1,2 miliona adventista, što predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 300 ljudi.

Darovi 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljeni u američkoj državi Arizoni, kao i u kanadskoj provinciji Alberta, zatim na ostrvu Ebeja na Maršalskim ostrvima. U svim ovim mestima, postoji zajednički interes, a to je obrazovanje. U Arizoni novac će biti upotrebljen za izgradnju nove sportske hale i trepezarije u adventističkoj indijanskoj školi Holbruk. Posetio sam ovu 72 godine staru školu i video trenutno stanje koje vapi za obnovom.

Učenik koji je bio kršten u toj školi rekao mi je da oronula školska zgrada prikazuje njegovu crkvu u lošem svetlu među mnogobrojnim ljudima američkog i indijanskog porekla, koji se tamo okupljaju na društvenim događajima.

U Alberti, Mamavi Atosketan, indijanska škola dobiće sredstva kojima će moći da proširi svoj obrazovni program, posebno za učenike viših razreda osnovne škole.

Na ostrvu Ebeja adventistička škola moći će da izvrši hitne popravke u svojoj trospratnoj školskoj zgradi. Zidovi se obrušavaju, jer su sagrađeni od cementa koji je mešan sa slanom morskom vodom u vreme ozbiljne suše 1987. godine. Vlade Maršalskih ostrva i Japana velikodušno su učestvovala u finansiranju popravki, a darovi 13. Subote biće upotrebljeni za dovršetak tih radova.

Posebne karakteristike

Ako želite da učinite svoju subotnu školu zanimljivom, možete preuzeti Misionski časopis u PDF verziji sa linka: bit.ly/adultmission i čitati i na fejsbuku. Posetite i lajkujte našu fejsbuk stranicu (Facebook.com/missionquarterlies). Iskristite prednosti misionijskih priča u video zapisu, koje iznose iskustva ljudi širom sveta, sa posebnom pažnjom prema primaocima misionijskih darova 13. Subote. Ako želite, možete dobiti opis svakog video klipa i linka na Internetu, da biste mogli da preuzmete aplikaciju, ili neposredno posmatrate video klipove.

Svake sedmice postavljamo dodatne slike i zanimljivosti koje možete preuzeti i prikazivati u svom razredu na kompjuteru ili mobilnom telefonu, dok čitate misionijske priče, ili možete odštampati i slikama ukrasiti prostoriju subotne škole ili vašu subotnoškolsku tablu.

Dodatne informacije i aktivnosti: U odeljku IZVORI, možete naći nekoliko veb-sajtova koji vam mogu pomoći, kao i dodatni material za vase misionijske prezentacije. Za dodatne informacije možete me i neposredno pozvati: mcchesneya@gc.adventist.org

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg subotnog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u crkvenim misionistvu preko svojih darovanja. Od srca vam želim obilje Božijih blagoslova!

Mogućnosti

Darovi 13. Subote ovog tromesečja ići će za:

- Adventističku indijansku školu Holbruk, u Arizoni u SAD-u.
- Mamavi Atosketan, indijansku školu u Alberti u Kanadi.
- Ibi, adventističku školu na ostrvu Ebeja koje pripada Maršalskim ostrvima.

Molitva za nemirnog dečaka

MARŠALSKA OSTRVA | 7. april

Eliza Albertsen, 21

Mali Lomon nije nosio svoju školsku uniformu prvog dana škole u Ibi adventističkoj školi na Maršalskim ostrvima. Drugog dana škole, petogodišnji dečkić došao je u predškolsko odeljenje u svojoj školskoj uniformi. Međutim, bio je nemiran, nije mogao mirno da sedi i sluša učiteljicu Elizu Albertsen, mladu misionarku sa Aljaske. Želeo je da bude napolju, da se igra sa drugarima koji još nisu pošli u predškolsko odeljenje.

Lomon je bio veoma nestašan, štipao je i udarao drugu decu. Eliza ga je kaznila, odvojivši ga od druge dece. Međutim, Lomon se nije smirio, počeo je da zavija kao vuk.

Eliza je odvela Lomona do direktora, ali se njegovo ponašanje nije poboljšalo. Čineći prilike još težim, mnoga druga deca iz predškolskog uzrasta imala su poteškoće da se prilagode školi. Gurali su

i grebali jedni druge, pa i samu nastavnicu. Jednog dana, svo dvadesetoro dece potrčalo je prema otvorenim prozorima, nadajući se da će iskočiti i pobeći na ulicu.

Eliza ih je nekako zaustavila. Međutim, Lomon je predstavljao najveći izazov.

Eliza je razgovarala sa Lomonovom tetkom. Saznala je da su majka i otac alkoholičar živeli na nekom drugom pacifičkom ostrvu. A on je živeo sa tetkom i ujakom na ostrvu Ibi, na kome više od 12,000 ljudi živi na 32 hektara zemlje.

Elizino srce okrenulo se Lomonu. On nije imao normalan odnos sa svojim ukućanima u domu, i prvi put pošao je u školicu. "Shvatila sam da mu je bilo potrebno dosta pažnje i ljubavi."

Eliza je primetila da Lomon dolazi pun masnica u obdanište. Shvatila je da se nešto dešava u njegovom domu, i o tome razgovarala sa direktorom. Međutim, malo toga je mogla da učini u kulturi u kojoj odrasli i deca često sakrivaju masnice i smatraju ih slučajnim nezgodama, a službe za zaštitu dece i ne postoje.

Eliza je odlučila da prestane da govori Lomonovim ukućanima o njegovom lošem ponašanju i da se umesto toga moli.

Jednog dana, otišla je svojoj kući sva u suzama tražeći od Boga savet, šta da čini

sa Lomonom, jer želela je da te školske godine bude uspešan.

Osećala je da se u učionici vodi duhovna borba, iako su deca bila predškolskog uzrasta.

“Ovo je uzrast u kome počinju da stiču dobre i loše navike. To je razdoblje u kome sotona želi da izvrši što veći uticaj, da bi na taj način prekinuo odnos dece sa Isusom.”

Eliza je osetila potrebu da se svakodnevno moli ne samo za Lomona i njegovo prilagođavanje školici, već i za ostalu decu, njihove porodice, kao i za to da Bog svojim Duhom ljubavi ispuni atmosferu u učionici. Svakog jutra i večeri molila se ponaosob za svako dete i svakog člana njegove porodice.

“Bila sam odlučna i verovala da će se prilike u mojoj učionici promeniti.” U školici, Eliza je počela da opominje Lomona, kada god je bio nemiran, tako što je ostajao duže od ostale dece, i svaki put se molio sa njom. Lomon nije znao kako da se moli, pa ga je ona naučila.

“Dragi nebeski Oče, hvala Ti na ovom danu. Hvala Ti za hranu koju mi daješ. Oprosti mi što sam danas bio nemiran u školici i povredio drugara. Molim Te oprosti mi, i pomoz mi da se sutra više potrudim da budem poslušan i dobar”, ponavljao je Elizine reči.

Misionske informacije

- Maršalska ostrva su ostrvska zemlja u središnjem delu Pacifičkog okeana. Republika Maršalska ostrva, pod imenom pod kojim je država zvanično priznata, nalazi se na pola puta između Havaja i Australije.
- Maršalska ostrva imaju dva zvanična jezika – maršalski i engleski.

Jednog dana dok se molila sa Lomonom, dečkić joj se obratio: “Gospođice, da li mogu da donesem i namestim sve stolice?” Prvi put poželeo je da pomogne.

Posle dve sedmice u toku kojih se molila, Eliza je primetila veliku promenu u ponašanju dece u svojoj učionici.

Lomon je počeo da čisti po učionici pošto su je druga deca isprljala. Pokušavao je da posreduje u nesuglasicama između dece, tražeći od njih da se međusobno zagre.

Ostala deca počela su takođe da se mirnije i nežnije ponašaju jedni prema drugima. Naučili su da kažu, “izvini, molim te oprosti mi” Oni kojima je bila naneta šteta, naučili su da kažu, “opraštam ti”, i da se zagre. Božanska ljubav ispunila je učionicu.

Nastavnici ne bi trebalo da imaju svoje omiljene đake, međutim, Lomon je prirastao za Elizino srce.

“On je bio povređeno dete koje je želelo da bude voljeno i da živi u stabilnom okruženju.”

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen za neophodne hitne popravke učionica u Ibi, adventističkoj školi, da bi mogla da nastavi da poučava decu poput Lomona o ljubavi našeg nebeskog Oca.

Hvala vam što podupirete misionarska darovanja.

Ime dečaka je promenjeno. Lomon na lokalnom jeziku znači – nemirne vode.

Pogledajte video klip na linku: bit.ly/Elisa-Albertsen

Pročitajte o radosnim vestima na vebsajtu adventističke misije: bit.ly/ebeye-joy-journal.”

Sala za igranke postaje škola

MARŠALSKA OSTRVA | 14. april

Nodžab Lemari, 66

Nije bilo adventista na ostrvu Ibi kada je Adventistička crkva 1980. godine potpisala ugovor sa vladom SAD-a, da nadgleda rad svoje jedine bolnice. U to vreme, Ibi, malo ostrvo na Pacifiku sa 12,000 ljudi, pripadalo je američkoj teritoriji Mikronezije. Ja sam radila u bolnici kao medicinska sestra, a moj suprug Relong, bio je šef policije na Ibiju. Bili smo vlasnici najveće parcele na ostrvu.

Adventistička crkva koja je upravljala bolnicom, dovela je tim vrhunskih administrativaca, doktora, medicinskih sestara. Glavna medicinska sestra Džeri Vajtlend, pozvala je mog supruga i mene na proučavanje Biblije. Dogovorili smo se brzo i počela je da dolazi u naš dom svake večeri na proučavanja.

Negde u to vreme je moj rođak Tomi Kilma sa još nekoliko adventističkih vernika došao na ostrvo sa ostrva Guam i zatražio od mog supruga dozvolu da

otvore adventističku crkvu i školu. Moj suprug je zatim razgovarao sa drugim plemenskim vođama. Dobio je njihov pristanak da preurede jednu staru zgradu u školu. U toj zgradi održavane su igranke kao i izvlačenje tombole. Mom suprugu i meni bilo je neprijatno da se tamo otvori adventistička škola, budući da smo u to vreme proučavali Bibliju.

Dečije obdanište i osnovna škola otvoreni su u jesen 1980. godine, a moj najstariji sin postao je jedan od prvoupisanih predškolaca u obdanište.

Proučavali smo Bibliju u našem domu u naredne tri godine. Ponekad bi glavna sestra držala biblijski čas, a ponekad bi neko drugi iz bolnice vodio proučavanje.

Borila sam se sa novim saznanjima. Odgajana sam u porodici koja je bila stroga u svetkovanju nedelje, a moj otac đakon crkve vodio je crkvu na mom rodnom ostrvu Namu, kadgod pastor nije bio prisutan. Moj suprug i ja smo uvideli da Biblija govori istinu, tako da smo kršteni 1983. godine. Bili smo prvi adventisti na ostrvu Ibi.

Moj otac nije odobravao moju novu veru. Otprilike godinu dana posle našeg

Brze činjenice

- Maršalska ostrva obuhvataju Ratak ("Izlazeće sunce") i Ralik ("Zalazeće sunce"), dva paralelna lanca sačinjenih od 29 koralnih ostrva.
- Prosečna nadmorska visina za celu državu je samo 2.1 m.
- Zbog svoje niske nadmorske visine, Maršalska ostrva su u opasnosti od mogućih efekata podizanja nivoa mora. Ova država smatra se jednom od najugroženijih na svetu od poplava, koje neki naučnici povezuju sa klimatskim promenama.

krštenja, otišla sam da posetim svoje rodno ostrvo. Bila je nedelja, ja sam prala veš, a moj otac vraćajući se iz crkve, video me je i rekao: "Šta se to događa sa tobom? Družiš se sa belim ljudima, kršiš zapovesti radeći u nedelju!"

Otvorila sam svoju Bibliju i pokazala mu tekstove: "A po večeru subotnom na osvitak prvog dana nedelje dođe Marija Magdalina i druga Marija da ogledaju grob." (Matej 28,1); "I dan bijaše petak, i Subota osvitaše." (Luka 23,54)

Posle toga, otac nikada više nije ništa rekao o svetkovanju Božjeg dana u Subotu.

Godine 1986. Maršalska ostrva stekla su nezavisnost, a naredne godine smo preselili školu u veću zgradu, nekadašnji magacin koji je naša porodica držala. Na novoj lokaciji, škola je proširila svoje delovanje – od obdaništa do 12 razreda (4. godine srednje škole). Moj sin završio je svih 12 godina škole.

Ljudi su zapazili da sam uvek nasmejana i pitali su se kako to. Imala sam probleme, međutim, kadgod bih naišla na neku prepreku, Bog bi otvarao vrata.

Moj suprug je morao, 1987. godine, na Havaje lečenje gnojnog čira na plućima. Doktori nisu bili sigurni da li će preživeti. Molili smo se, a moj suprug je izašao iz bolnice za samo pet dana. Bio je dobrog zdravlja. Zahvalna sam Bogu što mu je sačuvao život. Umro je 2017. godine u 67. godini.

Nekoliko godina nakon zdravstvenih problema mog supruga, suočili smo se sa novom medicinskom krizom. Mom mlađem bratu, starešini crkve na Ibiju, rodio se dečkić. Bebina glava bila je natečena. Brzo smo ga odveli u bolnicu. Doktori su rekli da mu je glava natečena od nakupljenih fluida i da mora da bude prebačen u bolnicu na Havajima.

Kada je avion aterirao u 3 sata ujutro na aerodrom u Honolulu, predložila sam, pre nego što odemo u bolnicu da se pomolimo. Pomolili smo se još u avionu, kao i kasnije dok smo čekali doktora u bolnici. Kada je doktor pregledao dečaka nije mogao da vidi nikakav trag fluida. Bebina glava bila je normalne veličine. Bio je isceljen.

Ja verujem u silu molitve. Nasmejana sam jer verujem u Boga. Predala sam se u Njegove ruke i verujem da će mi On dati sve što mi je potrebno.

Nodžab Lemari, imala je 66 godina, kada je otišla u penziju sa mesta glavne sestre, ostala je velika podrška adventističkoj crkvi na ostrvu Ibi. Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen za hitne popravke stare školske zgrade, koju su Nodžab i njen suprug dali adventističkoj crkvi 1987. godine.

(Pogledajte Nodžab i njenog sina R.D na linku: bit.ly/Nojab-Lemari-RD)

Moć revnog srednjoškolca

MARŠALSKA OSTRVA | 21. april

Kamlajta Buls, 62
i Harold Buls, 60

Kamlajta je prva saznala za sedmi dan Subotu od svog sina tinejdžera Fredrika, koji je bio poslat na školovanje u adventističku misionisku školu na jedno zabačeno pacifičko ostrvo koje pripada Maršalskim ostrvima.

Međutim, Kamlajta nije želela da napusti svoju Crkvu u koju je išla nedeljom. Ona je rekla svom sinu, da neće promeniti svoje mišljenje, samo zato što je on kao srednjoškolac bio uzbuđen zbog tečaja proučavanja Biblije, i da neće prihvatiti Crkvu koja svetkuje Subotu, pogrešan dan u sedmici.

“Pogledaj u Bibliji sama, i videćeš da ti govorim istinu”, rekao je Fredrik.

Kamlajta je izabrala adventističku školu Ibi za svoje najstarije dete, zato što je želela da ono stekne hrišćansko obrazovanje, a i škola je bila blizu njihovog doma. Škola je imala ugled, zbog toga što engleski jezik predaju učitelji misionari, što je bilo

bolje od predavanja istog jezika u drugim školama.

Fredrik je nastavio da iznosi svojoj majci biblijske istine i stihove koje je zapamtio u školi. Posebno je voleo da recituje stih: “Nego ištite najprije carstva Božijega, i pravdu Njegove, i ovo će vam se sve dodati.” (Matej 6:33). Voleo je takođe da citira i brani spise Elen Vajt.

“Ne znam šta neki ljudi imaju protiv učenja Elen Vajt, svi njeni spisi ukazuju na Bibliju.”

Kamlajta je bila zadivljena ubeđenjima i biblijskim znanjem koje je njen sin pokazivao. Međutim, odbijala je i odbacivala njegove učestale pozive da dođe u adventističku crkvu, ali, nije protivrečila, kada je Fredrik izjavio da želi da se krsti.

Kada je bila sama, molila se stalno tražeći od Boga da joj otkrije da li odlazi u pravu Crkvu, a ako ne, da joj otkrije onu pravu.

A onda, nastupila je suša na ostrvu Ibi na kome 12,000 ljudi od kojih je većina ispod 18 godina starosti, i živi na samo 80 hektara zemljišta. I onako oskudno snabdevanje svežom vodom, dodatno je pogoršano. Kamlajta se pridružila drugim

ostrvljanima koji su svakodnevno dobijali svežu, pijaću vodu koja je dopremana iz obližnje američke vojne baze, glavnog poslodavca na ostrvu.

Stojeći u redu za vodu, Kamlajta je upoznala Andreju, studentkinju misionarku iz Britanije, koja je predavala u školi. Ove žene su se tri dana uzastopce susretale u redu za vodu. Trećeg dana, Andreja je pozvala Kamlajtu da proučava Bibliju sa njom. A posle dogovora, Andreja je dolazila kod Kamlajte svaki dan, u toku jedne sedmice.

“Kada mi je iznosila Božju reč, bila sam pokrenuta i poželega da se krstim. Bilo je zadivljujuće. Svaka Crkva na ostrvu me je pozivala da dođem, međutim, ja nisam želela. Odlučila sam da postanem vernica Hrišćanske adventističke crkve.” Fredrik je bio oduševljen.

Nakon svog krštenja, Kamlajta je bila pozvana da radi kao asistent na nastavi u školi i da bude član crkvenog odbora.

Počela je tada da se moli za svog supruga Harolda. Dve godine se molila za Harolda koji je bio strastveni pušač i koji je svake večeri, posle povratka sa posla mnogo pio. Harold je pristao da proučava Bibliju sa adventističkim pastorom i ubrzo svoje srce predao Isusu.

Kamlajta i Harold poslali su sve osmoro svoje dece u adventističku školu, a četvoro među njima je bilo kršteno. Dvoje unuka, takođe, pohađaju ovu školu.

Harold koji sada ima 60 godina i dalje radi u američkoj vojnoj bazi, i služi kao starešina u adventističkoj crkvi na ostrvu Ibi, koja se okuplja u velikoj školskoj dvorani. Oko 60 ljudi redovno se okuplja na bogoslužjenjima.

“Bog je milostiv, On se brine o našim životima i zaista nam pomaže. Bez obzira

Brze činjenice

- U prozirnoj vodi koja okružuje Maršalska ostrva živi više od 1.000 vrsta riba i 250 vrsta različitih koralaa. Maršalska ostrva poznata su kao jedno od najboljih mesta za ronjenje na dah.
- U oktobru 2011. godine, vlasti su osnovale najveći rezervat za ajkule na svetu koji obuhvata približno 2,000,000 kvadratnih kilometara okeana.
- U vodama oko Maršalskih ostrva mogu se naći 22 vrste ajkula, među kojima su plava ajkula, svilenkasta ajkula, velikooka ajkula vršalica, okeanska bela ajkula i narandžasto-braonkasta ajkula.

šta se događa, On je uvek tu, kada nam je potrebno.”

Kamlajta, koja ima 62 godine, radi kao profesor maršalskog jezika u adventističkoj školi. Ona drži i lekcije iz Biblije prijateljima i susedima na ostrvu. Njenim zalaganjem kršteno je pet ljudi.

Kamlajta sada razmišlja i pravi planove da ode na svoje rodno ostrvo Malolap, na kome živi 150 ljudi, a nema nijednog adventiste.

Mnogi životi su promenjeni na Maršalskim ostrvima zahvaljujući Fredrikovom odlasku u adventističku školu 2003. godine.

“Zaista sam zahvalna Bogu, što nas je izabrao i radi na neobičan način na našim srcima.”

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen za hitne popravke učionica u adventističkoj školi. Hvala vam što podupirete misionarska darovanja koja će pomoći mnogobrojnoj deci i njihovim roditeljima da upoznaju Isusa.”

(Pogledajte Kamlajtu i Harolda na linku: bit.ly/Kamlitha-Bulles)

Meksikanka se odriče svega

MARŠALSKA OSTRVA | 28 april

Nerli Masias Figueroa, 32

Inspirisana čitanjem misionarskih priča, odlučila sam kada sam imala 17 godina da napustim svoj dom u meksičkoj državi Chiapas i postanem misionarka.

Sećam se da sam imala tu želju posle diplomiranja u školi, međutim, nisam imala novaca da bih mogla da volontirama. Vraćajući se pešice kući jedne večeri, molila sam se: "Gospode, želim da budem misionarka, ali ne mogu da kupim avionsku kartu. Ako želiš da to budem, pomoz mi da nađem posao, i ja ću otići."

Dva dana kasnije, primila sam telefonski poziv od Jugoistočne adventističke bolnice, koja se nalazi u meksičkoj državi Tabasko.

"Imamo posao za vas, dođite samo na razgovor", rekao je čovek.

Bolnica me je zaposlila kao glavnog nutricionistu, odgovornog za planiranje svih obroka. To je bio neverovatni odgovor na molitvu.

Godinu dana kasnije, popunila sam formular na veb sajtu adventističke volon-

terske službe. Direktor Ibi adventističke škole na Ibiju, na Maršalskim ostrvima prihvatio je moju molbu.

Molila sam se: "Bože, pomoz mi da odem na Ibi." Tri dana pre nego što je trebalo da kupim kartu, moj ujak je umro. Imao je nekoliko finansijskih problema, a moja porodica nije imala sredstva da pokrije njegove dugove. Tako da sam ja dala celokupnu svoju ušteđevinu. Pozvala sam direktora škole Ibi i objasnila mu da nemam finansijska sredstva i ne mogu da dođem. Imao je puno razumevanja.

Te večeri, molila sam se, "Bože, ako si mi dao ovaj san da postanem misionar, zašto ne mogu da odem? Radim u bolnici da bih skupila novac da odem, jer stvarno to želim."

Prošla je godina dana, imala sam ponovo dovoljno ušteđevine za odlazak na Ibi. Međutim, tada se moja sestra povredila u jednoj saobraćajnoj nesreći, i dala sam joj svu ušteđevinu. Ponovo sam zvala direktora škole Ibi i rekla mu da ne mogu da dođem. Dve godine su prošle, ostavila sam po strani svoje misionarske snove. Imala sam dobar posao i zarađivala dosta novaca. A onda, jedne večeri, dok sam ležala i pravila planove da kupim kola i kuću, setila sam se škole Ibi.

Razmišljala sam cele sedmice o ostrvu Ibi. Setila sam se da sam obećala Bogu da ću postati misionarka, međutim, počela sam da razgovaram sa Njim govoreći: "Radim u adventističkoj bolnici, što znači

da radim u Tvom delu. Zašto bih napustila sada posao i otišla u neku drugu zemlju?”

Dok sam čekala Božji odgovor, jedino što mi je bilo u mislima je Ibi, Ibi, Ibi.

Molila sam se, “Ako želiš da odem na Ibi, omogući mi da dobijem američku vizu.”

Najjeftiniji put od Meksika do ostrva Ibi bio je preko Los Anđelesa i Honolulua. Zbog presedanja u tim gradovima bila mi je potrebna američka viza, što u Meksiku nije tako jednostavno dobiti.

Pitala sam direktora škole Ibi da mi pošalje garantno pismo, koje bih mogla da odnesem u američku ambasadu.

Kratko vreme pre nego što sam bila pozvana na razgovor u ambasadu, rekla sam Bogu: “Bože, sada zaista ne želim da idem kao misionarka, jer imam dobar život. Ranije sam želela , više ne želim. Molim Te, nemoj da mi daš vizu.”

U ambasadi, službenik me je upitao: “Iz kog razloga želite vizu?”

“Zato što želim da budem misionarka na ostrvu Ibi koje pripada Maršalskim ostrvima”, rekla sam ni sama ne znajući šta zapravo želim.

Službenik je pogledao monitor svog kompjutera. Nije mi tražio garantno pismo od direktora škole, niti bilo kakvu potvrdu o mom bankovnom računu, samo je pogledao ekran i rekao: Dobro, dobićete vizu kroz mesec dana.”

Dok je izgovarao ove reči, shvatila sam da mi je Bog otvorio vrata da odem. Trebalo je samo da održim svoje obećanje, tako da sam se odrekla svega – svog posla i života u Meksiku. Oprostila sam se od svoje porodice i preselila na ostrvo Ibi, ostrvo na kome živi 12.000 ljudi i koje se nalazi usred Pacifičkog okeana.

Posle godinu dana provedenih na Ibiju, ne kajem se. Kada sam počela da predajem u školi, petom razredu, samo jedno dete u razredu poticalo je iz adventistič-

Misionske informacije

- Jedna značajna reč na maršalskom jeziku je »jokve« koja je slična sa havajskim »aloha« što znači: zdravo, zbogom i ljubav.
- Postoje tri adventističke škole na Maršalskim ostrvima, jedna osnovna škola, zatim dvanaestogodišnja škola na ostrvu Majuro i dvanaestogodišnja škola na drugom po veličini na ostrvu Ibi.
- Prva adventistička škola na Maršalskim ostrvima osnovana je 1968. godine, u mestu Laura na ostrvu Majuro.

ke porodice. Uz pomoć jednog prijatelja sa Havaja, držala sam biblijske lekcije o Božiću, svim svojim učenicima. Pet mojih učenika bilo je kršteno za vreme te školske godine. Neki ljudi me pitaju: “Zašto si napustila svoj posao u Meksiku?” Sada nemaš ništa. Ja odgovaram: “Dobila sam sve. Srećna sam ovde, jer znam da Bog ima plan za mene.”

Ono što mi nije sasvim jasno je to što sam četiri godine pokušavala da dođem na ostrvo Ibi, a uspela sam tek 2016. godine. Smatram da je to zato što je Bog imao plan. Ne znam još u potpunosti kakav je Njegov plan, ali znam da ga On ima, i da će mi ga u pravo vreme otkriti.

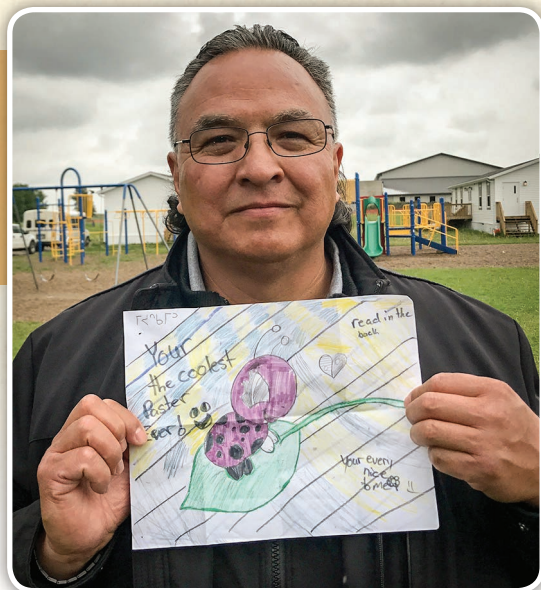
Rajan G. Vilakruel, direktor adventističke škole Ibi, nema sumnje zašto je Nerli stigla, onda kada je stigla. Njenim radom 25% njenih učenika je kršteno, što je doprinelo da je njen razred imao najviše krštenja u toku protekle školske godine.

Deo darova 13. Subote u ovom tromesečju biće upotrebljen da se izvedu velike popravke u učionicama. Hvala vam što podupirete misionarska darovanja.

(Pogledajte Nerli na linku: ly/Nerly-Macias)

Privučen Njemu

Danijel Giboš, 56

Novi kapelan Danijel Giboš, osećao se neprilagođenim, kada je sa zakašnjenjem od mesec dana stigao u školu Mamavi Atosketan, indijansku školu u Alberti u Kanadi.

Učenici i profesori već su poznavali jedni druge i polako se usklađivali. Međutim, jedna jedanaestogodišnja devojčica po imenu Džodžo Volf, želela je na svoju ruku nešto da učini, da se novi profesor oseća dobrodošlim.

“Za vreme odmora između časova, kretala se stalno pored mene. Držala bi se stalno uz mene, a ja nisam mogao da shvatim zašto ona to čini.”

Kapelan i devojčica često bi u dvorištu razmenili po neku reč o školskim zadacima ili o njenim drugaricama. Danijel je predavao maloj Džodžo i njenim školskim drugarima o Isusu i Njegovom planu otkupljenja. Adventistička mision-

ska škola prvo je mesto na kome mnogi učenici indijanskog porekla mogu da čuju o Isusu.

Jednog dana, Džodžo je iznenadila Danijela crtežom ljubičaste bube.

“Vi ste najbolji pastor! Veoma ste dobri prema meni” Napisala je svojom rukom pored crteža, uz nekoliko gramatičkih grešaka.

Danijel je nekoliko sedmica kasnije primio telefonski poziv od direktora škole, koji ga je izvestio da je tokom vikenda mala Džodžo preminula. Na rođendanskoj proslavi igrala se tako što je gutala helijum i tako stvarala tanke glasove i time zasmejala drugu decu. Predveče se žalila na glavobolju, otišla u krevet na spavanje, i više nije ustala.

“Bio sam šokiran. Nisam mogao da poverujem. Razmišljao sam o vremenu provedenim sa tom devojčicom, pitajući

se zašto, zašto sada, zašto je morala da umre tako mlada.

Još uvek nemam odgovor na ta pitanja. To je jedna od onih činjenica zbog kojih željno čekamo Hristov povratak, kada će sve tajne biti otkrivene."

Profesori i učenici bili su u žalosti, a škola je bila zatvorena jedan dan.

Porodica male Džodžo organizovala je tradicionalno trodnevno bdenje u sportskoj hali u indijanskom rezervatu. Ljudi su dolazili sa svih strana, da odaju počast, izraze saučešće i održe govor. Profesori i učenici iz škole posetili su bdenje. Škola je pripremala hranu, koju su profesori donosili sva tri dana.

"Samo vaše prisustvo na bdenju govori mnogo toga ožalošćenju porodici. Ne morate ništa ni da kažete. Samo vaše prisustvo govori porodici, da ih poštuju i da vam je žao male Džodžo."

Profesori i učenici došli su zajedno kao jedna porodica, potvrđujući značajne imena škole Mamavi Atosketan, što na jeziku Kri Indijanaca znači "Radimo udruženo".

Danas, ručno nacrtana slika male Džodžo krase Danijelovu kancelariju. To je prva slika koju je uopšte dobio od nekog učenika u školi.

"Svojom slikom, učinila je da se osetim dobrodošlim. Želim da je trajno pamtim i ono što je učinila za mene., Pokazala mi je, da nije cilj samo nešto dobiti, već šta treba učiniti za druge", kaže Danijel.

Kada Danijel govori drugoj deci, on govori o tome šta je Isus učinio za njih, i šta oni mogu da učine za druge. On im tada iznosi svoje lično iskustvo sa Isusom. Njegov cilj jeste uzdignuti Isusa, a Sveti Duh će učiniti ostalo.

Isus je rekao: "I kad Ja budem podi-

Brze činjenice

- Kanada je druga zemlja po veličini na svetu posle Rusije.
- Kanada ima najdužu obalu na svetu 202.080 km. Ako pešačite kanadskom obalom, prosečnom brzinom od 20 km dnevno, biće vam potrebne 33 godine da prođete celokupnu obalu.
- Američko-kanadska granica je najduža međunarodna granica na svetu između dve države.
- Za ime Kanada kaže da je latinska forma reči "selo" Iroko Indijanaca, koji su nastanjivali Sent Lorens dolinu, i koji su istrebljeni 1600 godine. U jeziku Irokoa i Mohavk Indijanaca postoji reč kanata što znači "naselje".
- Kanada drži svetski rekord po broju zlatnih medalja na jednom zimskim olimpijskim igrama. Na zimskim olimpijskim igrama 2010. godine u Vankuveru, Kanada je osvojila 14 zlatnih medalja.
- Hotel de glace (hotel od leda) u Kvebeku svake godine biva izgrađen, korišćenjem 400 tona leda i 12.000 tona snega. Svakog leta, hotel se istopi, a onda naredne zime ponovo bude napravljen.

gnut od zemlje, sve ću privući k Sebi." (Jovan 12,32)

Danijel kaže: "Ako ja uzdižem Isusa, deca će biti privučena k Njemu."

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen da u Mamavi Atosketan indijanskoj školi proširi obrazovni program, da bi na taj način još više dece moglo da upozna Isusa. Hvala vam što podupirete misionska darovanja.

(Pogledajte Danijela na linku: bit.ly/Daniel-Guiboshe)

Uspostavljanje veze

Darlin Tisen, 45

da ću pući. Razna pitanja ispunila su moj um nakon ovih sahrana. Pitala sam se, kakav sam uticaj imala na ove dečake. Da li su osetili Božju ljubav u ovoj školi? Da li smo im dovoljno pružili, pa su možda u poslednjim trenucima svog života zavapili Bogu?

Prerana smrt ovih momaka, svaki dan me podseća, da svojim učenicima predstavim Hrista punog ljubavi. Želim da ova deca uspostave odnos sa Isusom koji će uticati na promene u njihovom životu. Često ne mogu istog trenutka da vidim rezultate svog delovanja, ali, nazirem iskrice koje me ispunjavaju nadom.

Jednom sam bila sa ADRA-om na misi- onskom putovanju u Mozambik, u kome smo gradili dom za nezbrinutu decu. Rekla sam učenicima iz trećeg razreda kojima sam predavala gde ću biti i šta ću raditi. Govorila sam im o svom uzbude- nju zbog puta, i polako ih pripremala za nastavnika koji će me zameniti.

Međutim, jedna devojčica Tijandra, pomislila je da ću ih zauvek napustiti kada odem, i da se neću nikada više vra- titi. Počela je neprimereno da se ponaša i na kraju je završila kod direktorke. Kada joj je direktorka postavila pitanje zašto se tako ponaša, odgovorila je glasom koji je pokazivao čvrst stav: "Zar nikada niste čuli za separacionu anksioznost?"

Dečak iz osmog razreda po imenu Adrijus, umro je tokom prve godi- ne mog rada kao učiteljice u Mamavi Atosketan, indijanskoj školi, adventističkoj misionjskoj školi, koja je namenjena indijanskoj deci u kanadskoj provinciji Alberti.

Adrijus se borio sa zavisnošću od alko- hola. Bio je pijan, kada su ga jedne večeri kola udarila, dok se vraćao kući. Osećala sam se teško narednog jutra, kada sam saznala da je jedan učenik preminuo, a nastava bila otkazana.

Drugi učenik Francis Bufalo umro je tokom moje druge godine rada u ovoj školi. Francis je bio krupnog, visokog rasta, ali blage, nežne naravi. Razgovarao je sa nekim prijateljima, stojeći pored nekih parkiranih kola, kada su kola koja su prolazila u blizini izgubila kontrolu i zaku- cala se u njega.

Oba smrtna slučaja ostavila su dubok trag na meni. Pokušavala sam da ne pla- čem na sahranama. Kao učiteljica, bila sam svakodnevno povezana sa tim mla- dićima, pa sam se plašila, da ako budem zaplakala, neću moći da zaustavim plač. Celo telo me je bolelo, osećala sam se kao

Brze činjenice

- Severnoamerički dabar je nacionalna životinja Kanade.
- U kanadskoj provinciji Alberta populacija pacova je u potpunosti istrebljena već više od 50 godina.
- Mladunče medveda nazvano Vinipeg bilo je odvedeno iz Kanade u Londonski zoološki vrt 1915. godine. Dečak po imenu Kristofer Robin Miln voleo je često da posećuje zoo vrt zbog medvedića koga je prozvao Vini. Njegova ljubav prema ovom medvediću, nadahnula je njegovog oca A. A Milna da napiše priču o Vini Pu.

Direktorka je morala da izađe iz svoje kancelarije, da bi se nasmejala. Tijandra je delovala tako slatko, koristeći jezik odraslih.

Međutim, ona je dobro procenila šta joj se dešavalo. Neprimereno se ponašala, jer je mislila da sam je napustila. Imale smo dobar odnos, tako da se osetila da sam je napustila, time što odlazim u Mozambik.

Kada sam se vratila u Kanadu. Provela sam jedan dan u kući odmarajući se od puta. Direktorka me je pozvala i rekla: "Pored mene je neko ko bi želeo da razgovara sa tobom." Dala je slušalicu Tijandri.

"Halo, dobar dan! Kada ćete doći u školu?"

"Sutra", odgovorila sam.

"Dobro!"

I to je bilo to. Sve je odjednom bilo u redu. Naše prijateljstvo ponovo je bilo uspostavljeno.

Svi nastavnici imaju poseban odnos sa učenicima. Deci zaista pričinja radost da budu u školi i da mogu da nas svaki dan vide.

Prošle godine, moji trećaci potpuno su se utišali, kada sam im na času rekla, da je Isus umro na krstu za njih. Pogled strahopoštovanja mogao je da se očita na nji-

hovim licima. Zar je moguće da ih je neko toliko voleo. Rekla sam im, da bi mi lakše bilo da dobrovoljno radim i umrem za nekog, nego da gledam kako mi sin umire.

"Bog vas je toliko voleo, da je dao svog Sina da umre za vas", rekla sam.

Sećam se jedne devojčice iz prvog razreda osnovne škole koja se suočavala sa previranjima u svom domu, jer su njena braća i sestre bili raspoređeni u različite hraniteljske porodice. Njena najmlađa sestra bila je odvojena od njih, a majka je pokušavala da devojčicu vrati pod svoje starateljstvo. Ova naša mala prvakinja je bila veoma zabrinuta.

Neka druga deca počela su da je zadirkuju. Pronašla sam je izvan učionice u kupatilu jednog dana, videvši je da plače, upitala sam je šta se dogodilo.

"Druga deca govore da je moja mlađa sestra mrtva", rekla je grcajući.

Pitala sam je da li mogu da se pomolim sa njom. Složila se. Uzela sam njene ručice i počela da se molim za njenu sestru. Posle molitve, rekla sam: "Sada je sve u Hristovim rukama, da li se osećaš bolje?"

Kao da je teret celog sveta spao sa njenih pleća. Otišla je i radosno počela da se igra sa drugom decom.

Mi nastavnici, imamo trenutke poput ovog, kada možemo deci da pokažemo Isusovu ljubav na delu. Želim da svojim učenicima približim Isusa. Ne želim da propustim priliku u kojoj mogu da imam uticaj na dete za celu večnost.

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen za Mamavi Atosketan indijansku školu. Ovim sredstvima biće proširen obrazovni program ove škole, tako da još više dece može da upozna Isusa. Hvala vam što podupirete misionarska darovanja.

(Možete pogledati Darlin na linku: bit.ly/Darlene-Thiessen)

Razgovor sa mrtvima

ALBERTA, KANADA | 19. maj

Kim Herington, 45

Profesorka u srednjoj školi, Kim Herington, slušala je sedamnaestogodišnju Šeli, dok je prepričavala razgovor sa svojim dedom, koji je vodila prethodne večeri.

Šeli i njen deda razgovarali su o njenoj budućnosti, dok su sedeli na kućnom tremu, u indijanskom rezervatu u Alberti u Kanadi.

A onda, Šeli je spomenula, da je njen deda već nekoliko godina bio mrtav.

“Kada sam saznala da je deda bio mrtav naježila sam se”, kazala je Kim. “Osećala sam da je Šeli bila u prisustvu zlog duha.”

Kim predaje matematiku u Mamavi Atosketan, indijanskoj misionjskoj školi u Alberti. Među 200 učenika u ovoj školi, mnogi od njih potiču iz porodica koje praktikuju tradicionalne duhovne rituale, i koji su prvi put čuli o Isusu.

Šeli je više puta razgovarala o duhovima sa svojom profesorkom. Nakon

pov-vova (svečanost Indijanaca iz Severne Amerike koja obuhvata hranu, pevanje, igranje) opisivala je da je videla kentaura, mitsku figuru, koja je pola čovek pola konj, kako skakuće od kuće do kuće po rezervatu, zatim, je mogla da čuje kako njeni preci govore sa drveća u dvorištu njene kuće.

Sedela je u tišini i slušala glasove koje je smatrala da potiču od njenih predaka.

Šeli kaže da je najmanje dvaput razgovarala sa nekom prilikom koja liči na njenog dedu.

“Na tremu, ispred kuće, razgovarali su o tome, šta ona želi u životu. Duh joj nije rekao ništa negativno, poput: “idi i skoči u jezero!”

Samo su razgovarali, a ona je smatrala da je razgovor bio prijatan. Volela je da razgovara sa svojim dedom.

Saznanje da Šeli razgovara sa duhovima onespokojilo je Kim. Molila se tiho, da joj Bog da prave reči. Tada je počela da postavlja pitanja.

“Ti si u školi saznala za naša adventistička verovanja. Kaži mi, šta misliš, ko je bio taj duh? Da li je to zaista bio tvoj deda? Ko je poslao tog duha i zašto?”

Šeli je bila upoznata sa biblijskim učenjem da mrtvi spavaju i ništa ne znaju. Na kraju je rekla: “U pravu ste, gospođo

Herington. Shvatam šta želite da kažete.” Kim se zatim pomolila sa devojkom.

Bila je zbunjena, jer je smatrala da je to iskustvo bilo pozitivno. Otišla je sa mnoštvom pitanja, ali je rekla, da je zahvalna na molitvi.

Posle te molitve, Šeli je još nekoliko puta dolazila kod Kim, da potraži molitvu kada je imala neke porodične probleme ili loš dan. Kim je zapazila da se posle tih molitava nešto pozitivno dešava u Šelinom životu.

“Razgovor o duhovima, iznenada je otvorio vrata za ovaj molitveni odnos”, smatra Kim.

Šeli je počela ozbiljno da razmišlja o prisustvu duhova u svom životu.

Šeli je nešto kasnije ispričala Kim, da joj je pristupio i duh njene bake. Ona nije videla neki fizički oblik, ali čula je bakin glas. Slušala je minut, dva, jer joj je baka nedostajala i želela je da razgovara sa njom. A onda, setila se svog razgovora sa profesorkom o tome, odakle dolaze ti duhovi.

Mirno je rekla tom bakinom glasu: “Ako si ti neki zao duh, želim da me ostaviš.” Počela je tada da peva pesme o Isusu koje je u školi naučila. Duh je napustio prostoriju.

Kim se moli da Šeli nauči da svoje poverenje oslanja na Boga.

“Rekla sam joj da Bog nadgleda njen život, bez obzira šta se događa. Ona je tražila savet od svoga dede i pitala se kakva je budućnost čeka. Podsetila sam je da Bog ima plan za nju, iako ona to možda ovog trenutka ne zapauža.”

Kim je pročitala biblijsko obećanje, u kome Gospod kaže, “Jer Ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam posledak kakav čekate.” (Jermija 29,11)

Brze činjenice

- U oblasti Alberte nalazi se 67 crkava sa 11.646 vernika Hrišćanske adventističke crkve.
- Adventna vest prvi put je propovedana u Alberti u maju 1895. godine, od strane dvojice kolportera Tomasa Astleforda i Džordža Soulera.
- Prvi adventistički pastor koji se nastanio u Alberti bio je Henri Blok, koji je došao u oktobru 1899. godine, da vodi nemačku crkvu u Leducu.
- Neki vernici Adventističke crkve bili su progonjeni u Alberti 1902. i 1903. godine. J. L Hamren iz Vitaskivina bio je optužen i morao da plati globu od 2\$ zato što je radio u nedelju, iako zakon koji je zabranjivao rad nedeljom nije obuhvatao i farmere. Hamren se žalio zbog ove presude i proces protiv njega bio je obustavljen. Kasnije je kovač iz Leduca po imenu Gebanus bio optužen i morao da plati 10.70\$ zato što je njegova kovačka radnja bila otvorena nedeljom.

Kim želi da njena učenica shvati da obe pripadaju Bogu, a ne nekom duhu.

Postavila je natpise na stolicama u učionici, na kojima je napisano: “Na ovom mestu sedi Božije dete.”

“Ja želim da deca saznaju da su posebna, i da ih Bog voli, bez obzira šta se događa.”

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen za proširenje školskog matematičkog i naučnog programa, tako da još dece može da se upiše u školu i upozna Isusa. Hvala vam što podupirete misionarska darovanja.

(Pogledajte Kim na linku: bit.ly/Kim-Harrington)

Susret na benzinskoj pumpi

ZAPADNA VIRDŽINIJA | 26. maj

Džon Penja, 57

Jedne večeri, dogodio se neki tehnički kvar na benzinskoj pumpi na kojoj je Džon Penja radio, u američkoj državi Zapadna Virdžinija. Vreme dešavanja ovog kvara nije moglo biti gore. Posao je napredovao na svim mestima za točenje goriva u gradu Maunt Houp, ali sada, aparat za kreditne kartice bio je pokvaren, samo je keš mogao da se koristi. Čineći stvari još težim, bankomat na pumpi je bio pokvaren.

Džon i njegova koleginica posmatrali su kako veliki kadilak dolazi iz koga izlazi lepo obučen crni čovek i počinje da toči gorivo u svoja kola. Nekoliko trenutaka kasnije, čovek je ušao u radnju koja se nalazi na pumpi.

“Gospodine, vaš račun je 40 dolara i morate da platite u gotovom, jer aparat za kartice i bankomat nam ne rade”, rekao mu je Džon. Čovek je delovao uznemireno. “Sve što imam su kreditne kartice”, rekao je uz akcenat čije poreklo

Džon nije mogao da odredi. Džon je otišao da pita svog menadžera, koji je predložio da mušterija ostavi svoj automobil na pumpi i ode da nađe gotov novac. Čovek je rekao, da će te večeri teško moći da nađe gotov novac. Džon je osetio iskrenost u rečima tog čoveka, i rekao je: “Ja ću platiti za vaše gorivo, a vi mi ostavite svoju vozačku dozvolu kao zalog. Vratiću vam je čim mi vratite novac.

Čovek se zahvalio i rukovao sa Džonom. “Doći ću sutra”, obećao je.

Kada je čovek izašao iz radnje, koleginica ga je pogledala uz izraz lica koji je govorio da je izgubio razum, i prekorno rekla: “Izgubićeš taj novac.”

“Ja verujem da će se čovek sutra vratiti.” Sutradan, čovek je došao na pumpu, potražio Džona i predao mu 40 dolara “Da li sam još nešto dužan”, upitao je.

Džon nije želeo napojnicu niti dodatni novac. “Ne, sve je u redu”, odgovorio je i dodao: “Neka vas Gospod blagoslovi, želim vam prijatan dan.”

“I vas neka Gospod blagoslovi”, odgovorio je čovek izlazeći iz radnje.

Neočekivani susret

Te večeri Džon je ispričao svoje neobično iskustvo svojoj supruzi Šeron. Nešto kasnije te večeri, njegov tast Džim došao je da sa njime razgovara o Bibliji. Džim je bio vernik Adventističke crkve, i više puta je pozivao Džona da dođe u crkvu. Te večeri je doznao da Džon naredne Subote neće raditi. Džim mu je zato uputio još jedan poziv.

“Dobro, doći ću ovog puta.”

Džon je rođen u Klivlendu u porodici koja je svetkovala nedelju, i nekoliko puta bio je sa svojom suprugom, bivšom adventistkinjom, u crkvi.

U subotu ujutro, Džon je sedeo pored Džima u crkvi u Bekliju, čekajući da služba odpočne. Videvši da pastor ulazi u salu sa zadnje strane, Džim se obratio Džonu i rekao: “Zaista bih voleo da upoznaš pastora.”

“U redu, ionako imam nekoliko pitanja iz Biblije koja bih mu postavio.” Dok se pastor polako približavao, Džon je razmišljao odakle mu se ovaj čovek čini poznatim. Pastor se pozdravio sa njim i zamišljeno rekao: “Da li vas odnekuda poznajem?”

Obojica su neko vreme posmatrali jedan drugog, a zatim, Džon je uzviknuo: “Vi ste onaj čovek sa benzinske pumpe!”

“Vi ste čovek koji je platio za moje gorivo”, odgovorio je pastor.

Posle bogosluženja, Džon i pastor Samuel Simuzohja, poreklom iz Zambije, objasnili su Džimu na koji način su se upoznali.

“Za mene je ovaj susret bio blagoslov. Obično govorim da se stvari dešavaju slučajno, međutim, ovo je blagoslov”, rekao je Džon.

Ostatak priče

Susret sa adventističkim pastorom ostavio je dubok utisak na Džona. Počeo je da dolazi na subotna bogosluženja u Bekli crkvu, a kasnije u adventističku crkvu u Spenseru, koja je bila bliže njegovom domu. Njegova supruga se u međuvremenu krstila.

Crkva Spenser dobila je deo darova 13. Subote 2015. godine. Među projektima 13. Subote te godine bilo je i 35 evanđe-

oskih serija predavanja održanih širom Zapadne Virdžinije.

Spenser crkva koja broji samo nekih tridesetak vernika dobila je deo sredstava i iznajmila veliku javnu dvoranu i održala dve sedmice evanđeoskih predavanja, koja je vodio jedan od starešina Vilijam Lanakone. Džon je uz ostale vernike delio literaturu i išao od vrata do vrata, deleći pozivnice za evanđeosku seriju. Međutim, nije zatražio da bude kršten na kraju serije predavanja.

Dva dana pre kraja serije i krštenja dvoje ljudi sa evanđeoske serije, pastor crkve Danijel Morikone, otišao je da poseti Džona u njegovom domu, i razgovara sa njim o tome šta ga sprečava da preda svoje srce Isusu.

“Kada posmatram druge ljude koji odsajaju Hristov karakter, ne znam da li sam dovoljno ispravan.”

“Ako nastavite da gledate druge ljude, a ne Hrista, nikada nećete želeti da budete kršteni”, odgovorio je pastor.

Ove reči duboko su takle Džonovo srce. Narednog dana, pozvao je pastora i pitao: “Šta sve treba da donesem da bih se sutra krstio?”

Džon je bio kršten sa ostalima.

Sećajući se svog puta prema krštenju, on smatra da je bio privučen Hristu, Njegovom dobrotom koja se mogla videti u vernicima crkve.

Džon je sada đakon u adventističkoj crkvi Spenser. Nada se da će na sličan način moći da blagoslovi svoju lokalnu sredinu.

Ovde živim već 30 godina. Ljudi me poznaju. Oni primećuju moju promenu nastalu posle obraćenja. Ja želim da doprem do ljudi u ovoj sredini.

(Možete pogledati Džona na linku: bit.ly/John-Pena)

Zanimljiva brošura

ZAPADNA VIRDŽINIJA | 2. jun

Huanita Setlif, 67

Huanita, najmlađa od sedmero braće i sestara, nije volela crkvu kao mala devojčica koja je rasla na siromašnoj farmi na apalačkim planinama u američkoj državi Zapadna Virdžinija.

Njena majka leti je terala decu da pešače šest kilometara do nedeljne škole i natrag. Zimi to je bilo nemoguće zbog dubokog snega.

“Zaista nismo želeli da idemo”, kaže Huanita. “Druga deca bi nas ismejvala, jer su putovala kolima a mi smo morali da pešačimo. Nisam mnogo razmišljala o crkvi.”

Nikada u svom domu nije videla Bibliju. Njeni roditelji, koji nisu umeli da čitaju i pišu nisu pokazivali interesovanje za religiju, osim što su bili kršteni u crkvi na planini. Huanita opisuje svoje detinjstvo kao napodnošljivo. Njen otac, vojni invalid koji se pretvorio u zemljoradnika, dozvoljavao je raznim

ljudima da ostanu na farmi. Neki među njima bili su veoma nasilni. Tamo je bilo teško odrastati. Nisam imala srećno i lepo detinjstvo. Tamo ne želim da odem ni u posetu. Kad god je vreme da idem tamo, osećam se loše i ne želim da idem.

Kad je odrasla, Huanita se dvaput udavala i razvodila. Opijala se i živela sa mnogim momcima. Odgajila je dve devojčice radeći raznorazne poslove. Kada su je jednom prilikom njene ćerke upitale da ide sa njima u crkvu, otvoreno je odgovorila: “Ne želim da budem dvolična, da provedem celu noć na zabavi, a zatim ujutro odem u crkvu.”

Jednog dana, Huanita je otvorila svoje poštansko sanduče i pronašla reklamni papir koji je govorio o seriji predavanja o proročanstvima iz Otkrivenja. I ranije je dobijala razne religiozne materijale preko poštanskog sandučića, međutim, ovog puta, nešto je bilo drugačije. Osetila je neodoljivu želju da prisustvuje tim predavanjima.

“Osećala sam se kao da je neko iza mene i da me gura napred. Nikada ranije nisam se tako osećala. Nešto me je teralo da idem, i otišla sam.”

Sada veruje da je Sveti Duh delovao na nju da poseti na predavanja.

Huanita se pojavila na prvoj večeri serije evanđeoskih predavanja, u javnoj dvorani koju je Hrišćanska adventistička crkva iznajmila u Bekliju, uspavanom gra-

Misionske informacije

- Najveći broj vernika Hrišćanske adventističke crkve u Zapadnoj Virdžiniji nalazi se u oblasti Mauten Vju, u kojoj se nalaze 33 crkve sa 2.303 vernika.
- Severnoamerička divizija ima 5.493 crkve i 1.225.317 vernika prema ukupnoj populaciji od 360.605.000 što predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 294 stanovnika.

diću u Zapadnoj Virdžiniji, sa populacijom od 17.200 ljudi.

Iako je malo znala o hrišćanstvu, čula je da adventisti svetkuju Subotu. Odmah je upitala nekog vernika, zašto svetkuje Subotu, a ne nedelju.

Vernik Crkve se nasmešio i odgovorio: "Pastor će o tome malo kasnije govoriti."

Huanita je bila razočarana što nije odmah dobila neposredan odgovor, ali je ipak došla na predavanje i naredne večeri. Evanđelista nije spomenuo Subotu, pa je Huanita posle predavanja ponovo postavila svoje pitanje. Ponovo je naišla na osmeh i obećanje da će ta tema biti obrađena kasnije.

"Smatrala sam da je to neka misterija", kaže Huanita. "Želela sam da saznam, i nisam shvatala zbog čega nisu hteli da mi kažu."

Međutim, imala je još jedan razlog da dođe na predavanje i naredne večeri. Nakon što je pronašla brošuru u svom poštanskom sandučetu, počela je da razmišlja o svojoj budućnosti. Nikada ranije nije čitala Bibliju, ili bila krštena u crkvi, pa ju je saznanje o danu suda uplašilo.

Huanita je bila prisutna na svakom predavanju tokom te četiri sedmice koli-

ko je trajala evangelizacija. Kao poklon za svoju učestalost na predavanjima, dobila je Bibliju. Počela je sa nestrpljenjem da je čita. Proveravala je stihove koje je evanđelista navodio. Kada je govorio o sedmom danu Suboti, primetila je da je Bog počnuo i posvetio sedmi dan prilikom stvaranja. Videla je da je Isus poštovao Subotu i došao na Zemlju ne da ukine zakon, već da ga proslavi (Isaija 42,21).

Huanita je prihvatila Subotu. Počela je da čita Bibliju onako kako piše.

Huanita je bila krštena sa još 15 drugih ljudi u septembru 2016. godine. Evangelizacija u Bekliju, bila je među 35 serija evanđeoskih predavanja održanih širom Zapadne Virdžinije, sredstvima prikupljenim od darova 13. Subote u toku 2015. godine.

Ljudi su zapazili velike promene u njenom životu, od kad je predala svoje srce Isusu. Ona više ne izgovara psovke, ne pije, niti odlazi u barove.

"Imala sam zaista nezgodnu narav, to je bilo loše. Sada sam mnogo smirenija nego što sam bila. Sada moja ćerka kada preda mnom kaže neku ružnu reč, izvinjava se."

Ponekad ima iskušenje da popije, jer je to način pomoću kojeg je zaboravljala svoju bolnu prošlost, međutim, pažljivije biranje prijatelja, pomoglo joj je da ne pije.

"Morate znati sa kim izlazite. Ako izlazite sa nekim ko pije, krenućete da ponovo pijete."

Huanita voli da se druži sa svojom novom najboljom prijateljicom. Hvala vam za vaše misionske darove, koji su je doveli do Isusa.

(Pogledajte Huanitu na linku:bit.ly/Juanita-Setliff)

Izašla sam

Ajda Elizabet Dejvis, 65

Vol stritu. Kasnije, zaposlila sam se kao državni revizor u Vašingtonu. Počela sam da odlazim u crkve nedeljom.

A onda, jedne noći, usnila sam san. U snu orala sam parče zemlje. Moja baka je imala traktor koji bi poorao njenu njivu i pripremio zemlju za sejanje. Kada sam se probudila, pomislila sam, možda je to znak da bi trebalo da se vratim kući.

“Moj suprug i ja želeli smo da sagradimo kuću, i odlučili smo da je sagradimo na zemlji koju sam nasledila od bake.

Moj suprug, takođe vladin službenik, nije bio oduševljen idejom da ima kuću u Zapadnoj Virđiniji, ali smo izgradili kuću, dok smo još radili u Vašingtonu. Nakon što smo se penzionisali, otišli smo da živimo u Bekli. Tada sam počela da se preispitujem zašto sam napustila sve svoje prijatelje u Vašingtonu i vratila se u mesto svog detinjstva. Stekla sam nove prijatelje, ali postavljala sam Bogu pitanje zašto sam tu.

Negde u to vreme, u poštanskom sandučiću našla sam pozivnicu za seminar biblijskih proročanstava. Pitala sam svoje nove prijatelje da mi se pridruže na predavanjima, međutim, odbili su, pa sam na kraju, odlučila da idem sama. U toku četvrte večeri seminara, govornik je spomenuo zveri iz Knjige proroka Danila i Otkrivenja, i shvatila sam da sam prisustvovala adventističkoj evanđeoskoj seriji predavanja. Iz nekog

Kada sam bila mala, moja baka koja bila je vernica Adventističke crkve, vodila me u crkvu svake srede na proučavanje Biblije u Bekliju u Zapadnoj Virđiniji. Subotom ujutro, morala sam da pešačim osam dugih blokova do crkve. Morala sam da idem. Nisam mogla ništa da uradim, već da idem u crkvu, i da se posle vratim kući.

Moja stroga baka me je odgajila, kao najmlađu od sedmero braće i sestara. Nisam smela da nosim kratke suknje, morala sam da čitam Bibliju svakog petka uveče. Niko u kući nije smeo ništa da radi od zalaska Sunca u petak do zalaska Sunca u Subotu. Dozvoljavala mi je da idem u druge crkve nedeljom.

Jedini život koji sam imala bio je škola i crkva. Na taj način sam odgajana.

Kada sam napunila 14 godina, preselila sam se u Njujok da živim sa ostalom braćom i sestrama. Bila sam izložena uticaju velikog sveta i prestala sam da odlazim u crkvu. Posle koledža, zaposlila sam se kao računovođa u jednoj osiguravajućoj kompaniji na

Brze činjenice

- Oko 75% Zapadne Virdžinije prekriveno je šumom.
- Predsednik Abraham Linkoln proglasio je Zapadnu Virdžiniju državom. Ona je jedina država SAD-a koja je dobila svoju državnost predsedničkom proklamacijom.
- Zbog svog planinskog reljefa, Zapadna Virdžinija smatra se Švajcarskom SAD-a.
- Zapadna Virdžinija smatra se najjužnijom severnom državom i najsevernijom južnom državom.
- Prva seoska besplatna poštanska dostava otpočela je svoj rad u Čarlstonu 6. oktobra 1896. godine, a onda se proširila po SAD-u.
- Čak Jeger iz Hamlina postao je prva osoba koja je letela brže od zvuka 1947. godine.

razloga, veza sa adventizmom nije bila potpuno prekinuta. Setila sam se svog strogog odrastanja, i ponovo imala osećanje usamljenosti. Tu sam sedela sama, nijedna moja prijateljica nije htela da posećuje sa mnom ova predavanja. Pomislila sam: "Ako nastavim da dolazim na ova predavanja, mogla bih da izgubim sve svoje prijatelje."

Predavanje tek što je počelo, ali ja sam brzim koracima pošla prema izlazu. Žena koja je bila redar na vratima, koju sam zapazila još prve večeri, zaustavila me je i upitala: "Zašto tako žurno odlazite, da li je sve u redu?" Sve ovo slušala sam još dok sam bila mala", odgovorila sam. Ispričala sam joj za svoju baku i kako me nije puštala da idem ili da bilo šta radim, osim da čitam Bibliju i idem u crkvu. Međutim, to je samo bio

izgovor. Zapravo, ja sam se osetila usamljenom, jer sam želela sa nekom prijateljicom da prisustvujem ovim evanđeoskim predavanjima. Žena za koju sam kasnije saznala da je biblijska radnica, po imenu Naomi Trikomi, nasmešila se i učinila da se osetim dobrodošlom. Pozvala me je da ostanem do kraja predavanja. Njeno prijateljstvo bilo je ono što mi je nedostajalo.

Vratila sam se na svoje mesto, i nastavila redovno da do kraja serije dolazim na predavanja. Svake večeri, Naomi bi me pozdravila i zagrlila. Nije mogla da sedi sa mnom jer je bila na dužnosti, ali znala sam da sam sada imala prijateljicu u prostoriji. Dok sam slušala predavanja, uspomene na moje detinjstvo počele su da mi se vraćaju. Osetila sam se ponovo kao mala devojčica u crkvi. Kada je propovednik upitao ko bi želeo da se krsti, izašla sam ispred. Tada sam se osetila kao u svom domu.

Bila sam među šesnaestoro ljudi koji su se pridružili Adventističkoj crkvi u septembru 2016. godine, posredstvom jedne od 35 evanđeoskih serija predavanja koja su održavana širom Zapadne Virdžinije, a koja su bila finansirana od darova 13. Subote.

Kada se osvrnem na svoju prošlost, uviđam da su crkva i Biblija uvek bile prisutne u mom životu, zahvaljujući mojoj baki. Bog me je uvek čuvao i vodio. Sada, počinjem da shvatam zašto me je pozvao da dođem u Zapadnu Virdžiniju. Sada mogu da idem napred, da se usmerim onome što Bog želi da radim. Ajda Elizabet Dejvis, 65 godina starosti, danas je koordinator za službu sestara u Adventističkoj crkvi Bekli.

(Pogledajte Elizabetu na linku: bit.ly/Elizabeth-Davis)

Pismo iz Raja

ZAPADNA VIRĐŽINIJA | 16. jun

Kliford Long, 61

Jednog dana, jedno iznenađujuće pismo stiglo je u poštanski sandučić Kliforda Longa u američkoj državi Zapadna Virđžinija.

Ručno napisana poruka pitala je da li želi da upiše dopisni biblijski kurs, u kome će moći da sazna šta Biblija uči o Suboti, stanju mrtvih i Drugom Hristovom dolasku.

Kliford i njegova supruga nisu išli redovno u crkvu, ali su razmišljali o tome da pronađu Crkvu u koju bi išli. Njihovi razgovori uvek bi se završili pitanjem: "Koja Crkva je u pravu."

"Mnogo toga nije imalo nikakvog smisla. Mnoge Crkve su za sebe govorile da su u pravu. Nismo dovoljno bili upoznati sa biblijskim temama, da bismo mogli da odlučimo u koju crkvu da idemo. A onda, našao sam ovu pozivnicu u svom poštanskom sandučiću."

Kliford je počeo da proučava Bibliju. Poneo bi svaku lekciju sa sobom u elektrodistribuciju, u kojoj je radio kao operater koji nadgleda rad mašina koje pokreću turbine u proizvodnji struje.

On i još jedan njegov kolega radili su u noćnoj smeni. U slobodnom vremenu na poslu, razgovarao je sa kolegom: "Zaista mi se dopada ovaj dopisni način proučavanja Biblije, i zato nestrpljivo iščekujem nove lekcije."

Bio je posebno radoznao u vezi sa Subotom. Kao mladić, išao je u crkvu koja svetkuje nedelju. Njegov otac je izazvao sumnju u njegovom načinu razmišljanja, o tome da li svetkuje pravi dan.

"Moj otac je govorio, zašto ovi ljudi svetkuju Gospodnji dan u nedelju, kada Biblija kaže, da je Gospodnji dan subota. "Te misli stalno su ispunjavale moj um."

Kada su se biblijska proučavanja usredsredila na Subotu, prilike su odjednom počele da se uklapaju. Kliford je uvideo da je Bog prilikom Stvaranja posvetio sedmi dan Subotu, i nije ga nikada promenio za neki drugi dan. Međutim, postavljao je sebi pitanje, zašto toliko mnogo hrišćanskih Crkava svetkuje nedelju. Kada je završio proučavanja Biblije, upisao je drugi tečaj, zatim treći. Završio je tri kompleta biblijskih proučavanja:

Tajne oko pisma

Ostaje nejasno kako je Klifordovo ime završilo na Delzinoj poštanskoj listi.

Delzi kaže da je klifordovo pismo bilo među 300 ručno napisanih poruka koje je poslala poštom kada je postala koordinator svoje lokalne crkve za DBŠ 2014. godine. Imena i adrese 300 ljudi sa spiska, potiču sa liste onih koji su u nekom trenutku želeli da proučavaju DBŠ.

Pastor u Klifordovoj crkvi Džejms Volpi smatra da je neko od bračnog para Long ispunio i vratio poštom upisnicu za DBŠ (Glas proroštva) koju je crkvena oblast Maunten Vju na svojoj teritoriji ubacivala u poštanske sandučice u svakom domu 2012. godine.

- Otkrijte
- Zadivljujuće činjenice
- Glas proroštva.

A onda je 2015. godine elektrana u kojoj je radio zatvorena. Radnici su bili upozoreni pet godina ranije da će taj dan doći, ali su se Kliford i drugi nadali da će nekako elektrana preživeti. Kliford je otišao u prevremenu penziju posle 27 godina provedenih u elektrani.

Umesto da očajava, on se radovao što je imao više vremena da proučava Bibliju i što se više nije suočavao sa problemom slobodne Subote na poslu.

Negde u to vreme, Kliford i njegova supruga Kejti upoznali su ženu koja je stajala iza pisma, pozivnice za biblijska proučavanja. Delzi Najšli, farmer i evangelizator, posetila je ovaj bračni par u njihovom domu. Kejti i Dejzi su skoro istog trenutka postale prisne prijateljice.

U oktobru 2015. godine, Delzi je pozvala ovaj bračni par na seriju evanđeoskih predavanja koje je ona vodila

u adventističkoj crkvi Veli Vju, u gradu Blufildu. Kliford i Kejti su revno dolazili svako veče na predavanja. Tu su saznali kako je Rimokatolička crkva zamenila svetkovanje Subote za nedelju, i kako je mnoštvo protestantskih Crkava prihvatilo tu promenu. Uvideli su da mnogo iskrenih hrišćana proslavlja Boga nedeljom, zbog tradicije, ne shvatajući da na taj način krše Gospodnji zakon.

Za vreme trajanja evanđeoske serije Kejti je rečeno da će morati da uradi operaciju nosa, međutim, odbila je da zakaže operativni zahvat dok se ne završi serija predavanja.

Odgodila je hirurški zahvat, jer nije želela da propusti neko predavanje.

Evanđeosku seriju koju je pratilo 25 ljudi, većinom vernika Crkve, koja se završila sa dva krštenja – Klifordovim i Kejtinim. Ova predavanja bila su između 35 evanđeoskih serija održanih širom Zapadne Virdžinije, finansiranih darovima 13. Subote 2015. godine.

Kliford izražava radost kada razmišlja o predavanjima i početnom pismu-pozivnici za biblijska proučavanja. "Znam da mi je Bog poslao pozivnicu, jer sam u to vreme razmišljao u koju Crkvu da idem, kad ono..."

On želi da i drugi ljudi proučavaju Bibliju. Njegova dva odrasla sina i susedi, takođe, su proučavali lekcije DBŠ-a.

"Smatram da su lekcije DBŠ-a prekrasne. Zaista možete iz njih naučiti. Smatram da DBŠ treba da ima prioritet, jer zaista stvara promene u čovekovom životu."

(Pročitajte priču Dejzi Najšli na linku: bit.ly/powerhouse-for-God)

(Pogledajte Kliforda na linku: bit.ly/Clifford-Long) 🌐

Demoni pričaju sa mnom

Pjer Ortiz, 24

Pjer, preceptor za muškarce u internetu Holbruk, adventističke indijanske škole, pripremao se da ode u krevet, kada mu je zazvonio telefon.

Njegov pomoćnik je zvao da kaže, da je Dejvid jedan od 28 momaka koji su bili smešteni u internatskoj spavaonici, hteo da izađe u kasnu noćnu šetnju.

Preceptor se brzo obukao. Nije mnogo znao o Dejvidu osim da je sedamnaestogodišnji momak nekada bio član neke ulične bande. Njegova majka ga je poslala u ovu internatsku školu, koja se nalazi u američkoj državi Arizona, jer se plašila za život svog sina, sa kojim je živela u glavnom gradu države Fenisku.

Dejvid je tiho koračao iza Pjera nekoliko minuta. Bila je vedra noć obasjana mesečinom.

Došavši do jaruge, seli su obojica i razgovarali o treperećim zvezdama i zvezdanim konstelacijama, koje su se mogle videti golim okom.

Dejvid je tada iznenada rekao: "Demoni ponekad razgovaraju sa mnom."

"Kako to misliš", upitao je preceptor.

"Jednostavno razgovaraju sa mnom", odgovorio je mladić.

"Ponekad mi kažu da povredim nekoga ili mi kažu da uradim nešto, što ne želim."

"Šta misliš? Zašto se te pojave događaju?"

"Ne znam, ali postalo je još gore, otkad sam došao na ovo mesto."

Preceptor je tada predložio, da bi bilo dobro da se pomole. Spustio je svoju glavu i zatražio da Bog bude deo molitvenog razmišljanja.

Otvorivši svoje oči, rekao je da zna, zašto su prilike postale teže.

"Zašto", upitao je mladić.

"Zato što si poznavao samo demone i zlo, pre nego što si stigao ovamo. Međutim, sada dolaziš u dodir sa Isusom i Njegovom dobrotom. A đavo to ne voli."

Dejvid je malo duže počekaao, pa je rekao: "Gospodine Ortiz, ja ne razumem Crkvu. Sve je nekako usiljeno. Primorani ste da slušate govornika i da činite sve te stvari."

Preceptor je rekao: "Dejvide, zamisli kao da si u bandi."

"To je bilo prekrasno! Bili smo kao porodica. Nikada nismo videli vođu, ali bi nam davao naredjenja u kovertama, doturao ih je ispod naših vrata. I onda bismo išli da uradimo ono što nam je bilo naredeno. Bili smo kao porodica."

Brze činjenice

- U Arizoni živi većina pripadnika plemena Navaho u najvećem indijanskom rezervatu u SAD-u. Rezervat se prostire na površini od 71.030 km² preko teritorija država Arizone, Jute, Novog Meksika. Teritorija Navaho plemena je veća od 10 najmanjih država SAD-a. Njen najveći grad je Vindou Rok u Arizoni.
- Prvi koledž osnovan za zajednicu američkih Indijanaca je u oblasti Navaho. Koledž je osnovan 1968. godine kao koledž zajednice Navaho. Danas je poznat pod imenom koledž Dine.

“Sada shvatam. Niste videli svog vođu, ali ste dobijali naređenja i odlazili da ih izvršite. Nagrada za ispunjen zadatak bila je porodični odnos koji ste međusobno imali,” odgovorio je Pjer.

Nasmešio se i rekao: “Dejvide, upravo je takva i Crkva. Crkva je porodica. Međutim, umesto da idete i činite nasilje i loše postupke, mi činimo dobro.”

Izgledalo je da je Dejvid shvatio šta je preceptor rekao. Počeo je da plače. Preceptor nije mislio da Dejvid može da zaplače, ali suze su se kotrljale niz njegove obraze. Njegovi jecaju zvučali su kao cviljenje izgubljenog šteneta.

“Gospodine Ortiz, Bog me neće želeti.”

“Ti to ne znaš, ti Ga čak i ne poznaješ,” odgovorio je preceptor.

“Ubijao sam ranije, a znam da niko od vas nije ubio. Tako da smatram da me Bog neće želeti.”

Pjer je rekao Dejvidu da je Biblija puna priča o ubicama kojima je Bog oprostio. “Ako bismo izuzeli sva ubistva koja se spominju u Bibliji, ona bi bila veoma mala knjiga. Bog, takođe, voli ubice.”

“Želim još nešto da vam kažem. Demoni čine ponekad i više nego što samo razgovaraju sa mnom. Oni preuzimaju moje telo. Ja počinjem samo da se tresem, dok mi pena izlazi na usta, i ne mogu da se zaustavim.”

Preceptorovo srce bilo je ganuto mladićevom iskrenošću. “Zato smo ovde u školi Holbruk. Ovde je Božja zemlja i sotona ovde nema vlast. Ako osećaš da se neke loše pojave dešavaju, možemo se moliti za tebe i boriti se zajedno sa tobom u toj borbi sa zlom.”

Već je bilo oko 1 sat ujutro, i postajalo je hladno. Pjer se ponovo pomolio za Dejvida i onda su krenuli prema internatu.

Pjer ne zna da li je Dejvid prihvatio Isusa u svom životu. Poslednje što je o njemu čuo, bilo je da se Dejvid vratio u Feniks i ponovo pridružio svojoj uličnoj bandi. Međutim, Pjer je srećan što je imao priliku da pođe u noćnu šetnju po mesečini sa učenicom iz škole Holbruk, koji vodi borbu sa sobom, u traženju da ide ispravnim putem.

“Ja imam veoma ograničene mogućnosti da bih dosegao svako od ove dece”, kaže preceptor Pjer koji služi u školi već dve godine. “Naših 65 učenika dolaze i odlaze, i možda ih sutra neće biti ovde. Međutim, moramo da imamo poverenje u Boga da će blagosloviti seme koje sejemo. Moja molitva je, da gde god da se učenici nalaze, Bog čini nešto prekrasno u njihovim životima.”

Deo darova 13. Subote iz ovog tromešča biće upotrebljen za adventističku indijansku školu Holbruk, za izgradnju nove sportske sale i trpezarije koje će zameniti dotrajale građevine na kampu ove 72 godine stare škole. Hvala vam što prilažete svoja misionarska darovanja.

(Pogledajte Pjera na linku: bit.ly/Pierre-Ortiz)

Program Trinaeste subote

➤	Početna pesma	"Ti si Hriste stena mira", <i>Pesmarica Hrišćanske adventističke crkve</i> , br. 232
➤	Dobrodošlica	Vođa subotne škole
➤	Molitva	
➤	Program	"Kada izgovaraš Njegovo ime, to boli"
➤	Dar	
➤	Završna pesma	"Gledam u Hrista bez prestanka ja", <i>Pesmarica Hrišćanske adventističke crkve</i> , br. 183
➤	Završna molitva	

Beleška: (Učesnici ne moraju da uče napamet svoje delove, već da budu dovoljno upoznati sa materijalom, tako da ne moraju da čitaju sve iz skripte. Uvežbajte celokupni program, tako da učesnici mogu da se osećaju prijatno i po potrebi naglase ono što smatraju važnim.)

Ovog tromesečja upoznali smo ljude sa ostrva Ibi, Mamavi Atosketan indijanske škole iz Alberte u Kanadi, iz Zapadne Virdžinije, iz adventističke indijanske škole Holbruk u Arizoni. Danas ćemo čuti još jednu priču iz škole Holbruk, koja nas podseća da je velika borba zaista stvarnost, i da Isus uskoro dolazi.

Kada izgovaraš Njegovo ime, to boli

Četrnaestogodišnja devojčica bila je pozvana u pastorovu kancelariju na razgovor, da bi se videlo zbog čega je bežala sa časova. Umesto da sastanak bude usmeren njenom lošem ponašanju, on se pretvorio u živopisni prikaz velike borbe između Hrista i sotone.

Školski psiholog Džizel Ortiz primećila je da nešto nije u redu, kada je bila

pozvana na sastanak sa Dezbom, devojčicom iz osmog razreda u adventističkoj indijanskoj školi Holbruk i pastorom Filom Vekiarelijem.

Kada je pastor Fil spomenuo Isusovo ime, telo devojčice se naglo zgrčilo, a ona je glasno povikala: "Ućutite!" Posle nekog vremena polako se opustila i prošapu-

tala: "Pastore, boli me kada izgovarate Njegovo ime."

Pastor Fil otvorio je svoju Bibliju i počeo da čita obećanja o Isusovoj moći kojom može da nadvlada demone. Svaki put kada bi spomenuo Isusovo ime, devojčica bi snažno reagovala i vikala da prestane.

Prekinula je pastora i rekla: "Glas koji čujem iznutra kaže mi da lažete i da je ta knjiga, knjiga laži."

"Isus je Gospod. Možeš biti slobodna, i taj glas će te napustiti zauvek, ako prihvatiš Isusa kao Gospoda", rekao je mirno.

Ova scena delovala je kao boks meč, sa devojkom koja je vrištala i pastorem koji se bez straha upustio u borbu. Džizel se tiho molila, pozivajući se na biblijska obećanja i zahvaljujući se Isusu na pobeđi. Kada je pastor pročitao još jedno obećanje, Dezba je još glasnije povikala i u bolu pala na pod.

"Šta misliš, zašto se meni ništa ne događa? To je zato što je Isus moćniji, ali moraš da mu se predaš", rekao je pastor.

Dezba se batrgala po podu vičući: "Boli, boli."

A onda, podigla se i otrčala izvan prostorije u hodnik zgrade školske administracije. Džizel je potrčala za njom, plašeći se da će možda pokušati da napusti kamp. Dezba se okrenula i pogledala Džizel. Izraz na njenom licu bio je neopisiv. Džizel je znala, da to nije bio pogled devojčice, iako je bila uplašena, nastavila je dalje, da prati devojčicu.

Kad je Dezba zastala, prišla joj je Džizel pa su zajedno sele na jedan stepenik. Ubrzo im se pastor Fil pridružio.

"Potrebno je da tražiš Isusovo ime. Dok ne potražiš Isusa, ovo te neće napustiti", rekao je pastor.

Dezba je pala na travu vičući. Na kraju povikala je: "Prihvatam, prihvatam!"

"Da li prihvataš Isusa u svom životu", upitao je pastor.

"Da, prihvatam Isusa u svom životu", izgovorila je bolnim glasom.

Sledećeg trenutka, sve je bilo gotovo. Zli duh je otišao, a Dezba je nepokretno ležala.

"Da li se osećaš umornom?"

"Da", odgovorila je tiho.

Džizel je nadvladana emocijama počela da plače.

Kasnije je rekla: "Bilo je prekrasno videti ovu pobeđu svetla nad tamom."

Posle nekog vremena, Dezba je otišla u ženski blok u internatu i uz Džizelinu pomoć u svojoj sobi namestila deo u kome će na zidu biti okačena biblijska obećanja u obliku postera.

Ovo nije bio jedini slučaj velike borbe između dobra i zla u koji su ova dvadeset sedmogodišnja vernica i drugi službenici škole Holbruk bili lično uključeni.

Jednom prilikom u svojoj kancelariji, bila je sa devojčicom koja je sve vreme gledala u ugao prostorije. Devojčica je rekla da je videla svog pokojnog očuha u tom delu prostorije. Džizel je osetila kako hladnoća ispunjava prostoriju. Istog trena, počela je da se moli, ukorivši zlog duha. Posle izvesnog vremena, duh je napustio prostoriju.

Učenici su prijavljivali natprirodne aktivnosti – mogli su da vide i čuju različite pojave u spavaonicama. Kada je Džizel došla u ovu školu, radila je kao pomoćnik preceptor u ženskom delu. Jedne noći, osetila je tamu u svom stanu. Čula je glas koji joj se obratio rekavši: "Potrebno je da se sada moliš."

Kleknula je na svoja kolena i molila se: "Gospode, ja ne znam šta se događa, ali

Te molim zaštititi devojke i mene svojim anđelima.”

Narednog jutra, preceptorica ženskog bloka spavaonica, koja je živela iznad Džizele, rekla je da je prethodne noći osetila nečije prisustvo u svojoj sobi, osetivši neku nevidljivu ruku koja ju je pritisкала. Bila je uplašena i nije mogla da se pomeri. A onda, u jednom trenu, pritisak je popustio. Prisustvo tame je nestalo nakon Džizeline molitve.

Ovakvi događaji podsećaju Džizelu da je velika borba između dobra i zla stvarnost i da Isus uskoro dolazi.

“Nisam shvatala, dok nisam došla ovde, da svaki put kada smo odsutni ili ne vodimo napred Božje carstvo, sile zla napreduju. To se može videti po našoj deci, da ako ne omogućavamo stalno prisustvo svetla u njihovim životima, tama ih ubrzo obuhvata i primorani smo da krenemo ispočetka.”

Džizel kaže da voli svoj misijski posao i da ga ne bi menjala ni za koji drugi.

“Ovo nije izaći na katedru pred ljudima i nešto s’vremena na vreme govoriti. Mi smo pozvani da hodamo i plačemo sa ljudima. Od misijskog posla možete biti iscrpljeni, međutim, nikada se nisam osetila življom. To je lepota rada sa Bogom. On će činiti stvari za koje ste mislili da je

nemoguće učiniti. Blagoslov je biti deo Njegovog dela i biti zaista povezan sa ljudima kojima je potreban.”

Isus uskoro dolazi! Ovog tromesečja mogli smo da čujemo priče o tome kako se Sveti Duh izlio na škole u Kanadi, Maršalskim ostrvima i SAD-u. Slušali smo o sili evanđeoskih predavanja. Danas postavljamo pitanje: šta ti činiš za misiju? Poput Džizele iz škole Holbruk, da li se i ti osećaš uzbuđeno zbog misije i življe radiš nego ikada ranije? Učinimo danas svoj deo misije tako što ćemo velikodušno priložiti dar 13. Subote.

(Dezba na jeziku Navaho Indijanaca znači “Rat, nesigurnost i snaga.”

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike).

Džizel Ortiz, 27

Buduću projekti Trinaeste subote

- Osnivanje centra i crkve za celokupni pristup ljudima u Kini.
- Osnivanje prve Adventističke crkve u Sajongu u Južnoj Koreji.
- Izgradnja internatske akademije u Ulanbatoru u Mongoliji.
- Omladinski evanđeoski centar za obuku koji se nalazi u crkvi Setagaja u Tokiju.
- Šest gradskih zdravstvenih centara na Tajvanu.

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu Maršalskih ostrva, Kanade, SAD-a Severnoameričke divizije (SAD), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte naziv zemlje u vaš Internet pretraživač.

Sledeći veb-sajtovi mogu biti od koristi:

Maršalska ostrva:

Marshall Islands government website rmigov.com
Ebeye SDA School Facebook page bit.ly/EbeyeFB
Wikitravel bit.ly/WikiMI

Kanada:

Canada's government website bit.ly/CanGov
World Travel Guide bit.ly/TravelCan
Alberta's government website
Mamawi Atosketan Native School mans1.ca
Mamawi Atosketan Facebook Page bit.ly/MamawiFB
Lonely Planet bit.ly/LonelyAlb

SAD:

U.S. government website usa.gov
World Travel Guide bit.ly/WTGUSA
West Virginia's government website bit.ly/WVGov
Lonely Planet bit.ly/LonelyWV
Arizona's government website az.gov
Holbrook Indian School bit.ly/HolbrookIS
Holbrook Indian School
Facebook page bit.ly/HolbrookFB
Visit Arizona bit.ly/AZVisit

Adventisti sedmog dana

North American Division nadadventist.org
Guam-Micronesia Mission gmmsda.org
Adventist Church in Canada adventist.ca
Alberta Conference bit.ly/AlbertaSDA
Mountain View Conference mtviewconf.org
Arizona Conference azconference.org

Adventistički Misionski DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji adventističke crkve. Pitaj vođu subotne škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na <http://www.subotnaskola.org/mladi-i-odrasli/adventisticka-misija-video/>.

Misionski časopis na društvenoj mreži fejsbuk. Čitajte, komentarišite, šerujte, lajkujte naše priče na engleskom jeziku na www.facebook.com/mission-quarterlies.

Sredstvo za ostvarivanje cilja

Pomoći će usmerenju pažnje na svetsku misiju, i poveća sedmično misionско darovanje. Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misionска darovanja. Zatražite od svog odbora subotne škole da vam postavi cilj misionских darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bilo za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za Trinaestu subotu). Pokažite nedeljni grafikon progresa prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike da aktivnosti svetske Crkve zavise od sedmičnih misionских darova subotne škole. Dvanaeste Subote, podnesite izveštaj o misionском daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove subotne škole da pripreme svoje darove Trinaeste subote za narednu sedmicu. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoja misionска darivanja.

Prevod: Dejan Majstorović

Lektura: prof. Tomislav Stefanović

Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije,
www.subotnaskola.org

Izdaje: TIP Preporod, Beograd

Severni ledeni okean

Severnoamerička divizija

UNIE	CRKVE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Divizija (vojna)	1	19	0
Atlantska	581	119,275	35,281,560
Kanada	384	69,545	36,225,000
Kolumbija	703	146,768	52,259,004
Lejk	499	87,087	36,136,084
Srednjeamerička	454	69,418	27,494,143
Severnopaciifčka	445	100,210	14,577,317
Paciifčka	710	225,820	53,244,305
Južna	1,122	286,686	64,337,833
Jugozapadna	572	114,989	40,625,754
Gvam-Mikronezijska misija	22	5,500	424,000

UKUPNO

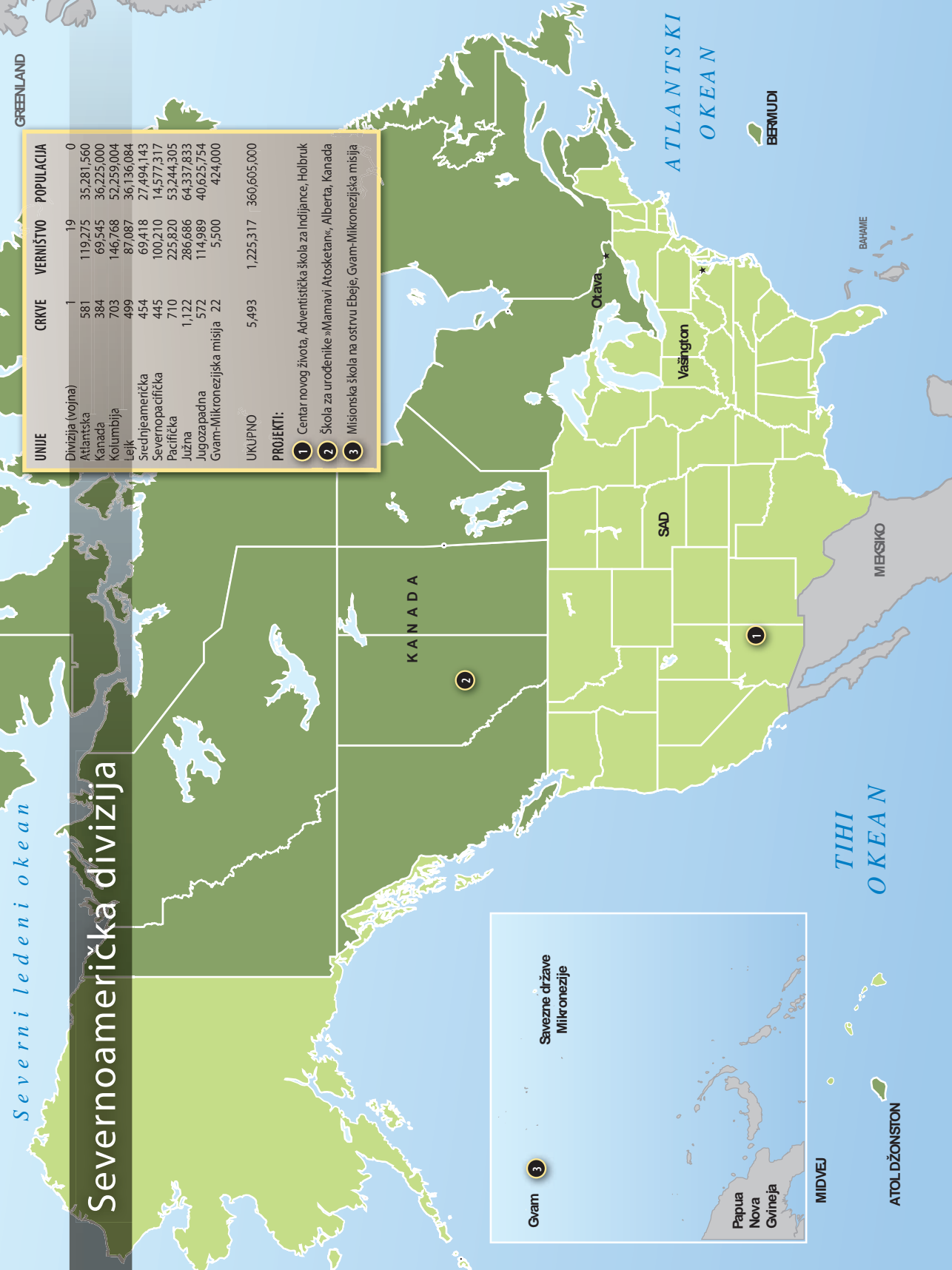
5,493

1,225,317

360,605,000

PROJEKTI:

- 1 Centar novog života, Adventistička škola za Indijance, Holbruk
- 2 Škola za urođenike »Mamavi Atosketan«, Alberta, Kanada
- 3 Misijska škola na ostrvu Ebeje, Gvam-Mikronezijska misija

ATLANTSKI OKEAN

BERMUDI

BAHAME

SAD

MEKSIKO

KANADA

TIHI OKEAN

Gvam

Savezne države Mikronezije

Papua
Nova
Gvineja

MIDVEJ

ATOL-DŽONSTON